

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. B.**, zast. Mgr. Ondřejem Adametzem, advokátem, se sídlem v Brně, Pekařská 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2005, č. j. 36 Az 89/2004 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 3. 2004, č. j. OAM-5755/VL-10-K03-2003 rozhodl žalovaný, že se žalobkyni neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen též „zákon o azylu“). Současně rozhodl, že se na cizinku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění.

Napadeným usnesením ze dne 31. 3. 2005, č. j. 36 Az 89/2004 – 27, Krajský soud v Brně návrh žalobkyně ze dne 14. 4. 2004, doplněný podáním ze dne 16. 4. 2004 a 7. 7. 2004 odmítl. Dospěl k závěru, že toto podání postrádá zcela nejen základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb. (soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), ale zejména též základní náležitosti žaloby vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., když se žalobkyně omezila v podstatě jen na uvedení důvodů, proč v České republice žádá o azyl. Z obsahu jejího podání není ani patrné, jaké rozhodnutí je napadáno. Její podání neobsahuje žádné žalobní body, nepoukazuje ani na rozpor rozhodnutí správního orgánu se zákonem, přičemž žalobkyně toto podání v zákonné lhůtě nijak nedoplnila. Zákon přitom v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že žaloba musí obsahovat alespoň jeden žalobní bod a pokud jej neobsahuje, může být tento nedostatek odstraněn jen ve lhůtě pro podání žaloby. Nestačí tudíž ve lhůtě podat u soudu jakékoliv podání, nýbrž takové, jež může soud jako žalobu posoudit. Není přitom dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vyzývat žalobkyni ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání,

neboť tento postup by zjevně odporoval dispoziční zásadě a zásadě koncentrace řízení, na základě něčž je řízení koncipováno. Soud proto usnesením podle § 46 odst. 1 písm. a) návrh odmítl.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uvedla, že usnesení Krajského soudu v Brně o odmítnutí návrhu považuje za nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Poukázala na ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s. a vyslovila přesvědčení, že Krajský soud nesplnil svoji poučovací povinnost o hrozícím odmítnutí návrhu stěžovatelky. Zákon v tomto ustanovení ukládá v obecné poloze soudu poučovací povinnost ve vztahu k účastníkům o jejich procesních právech a povinnostech, která je však omezena pouze na míru nezbytnou, aby v řízení neutrpěli újmu. Co je třeba rozumět „mírou nezbytnou“, zákon nestanoví a je třeba ji tudíž dovodit vždy ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Stěžovatelka má za to, že v jejím případě, tedy osoby bez právního vzdělání, nezastoupené advokátem, měl krajský soud využít své poučovací povinnosti, aby tak předešel případné újmě stěžovatelky v podobě odmítnutí jejího podání. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud v Brně napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhuje, aby podané kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že převzala napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně osobně dne 3. 6. 2005.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu spisu plyne, že napadené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2005, č. j. 36 Az 89/2004 – 27, ve kterém byla stěžovatelka řádně poučena o možnosti podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, bylo z důvodu, že stěžovatelka nebyla na jí uvedené adrese P. Z., P. 381, zastížena v den pokusu o doručení, tj. 9. 5. 2005, uloženo téhož dne u pošty. Druhý pokus o doručení písemnosti byl učiněn dne 19. 5. 2005, avšak opět bezúspěšně. Proto byla písemnost dne 25. 5. 2005 vrácena soudu jako nevyžádaná.

Při doručování písemností v souladu s § 42 odst. 5 s. ř. s. v návaznosti na § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), platí, že si má adresát písemnost určenou do vlastních rukou (a takovou byla písemnost, v níž bylo stěžovatelce doručováno napadené usnesení krajského soudu) do 10-ti dnů od uložení vyzvednout a nevyzvedne-li si zásilku v uvedené lhůtě, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. V souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. nejbližší následující pracovní den.

Protože napadené usnesení bylo na poště uloženo v pondělí dne 9. 5. 2005, byl posledním dnem úložní lhůty v souladu s ustanovením § 46 odst. 4 o. s. ř. desátý den od uložení, tj. čtvrtek dne 19. 5. 2005. Tímto dnem počala stěžovatelce běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti, která pak skončila v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. ve čtvrtek dne 2. 6. 2005. Tento den se svým označením – čtvrtek – shoduje se dnem,

který určil počátek lhůty, tj. čtvrtek 19. 5. 2005. Nejpozději dne 2. 6. 2005 mohla tedy stěžovatelka podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla podána u Krajského soudu v Brně osobně až dne 10. 6. 2005, nezbývá než konstatovat, že se tak stalo po uplynutí lhůty k jejímu podání a tudíž opožděně. Nejvyšší správní soud musel proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s. odmítnout, aniž by se mohl zabývat její věcnou důvodností. Na této situaci nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že stěžovatelka se dne 3. 6. 2005 dostavila do kanceláře Krajského soudu v Brně, kde jí byl vydán stejnopis napadeného usnesení. I v tomto případě platí totiž výše již popsaná fikce doručení, z níž je třeba při posuzování otázky včasnosti kasační stížnosti vycházet. Včasnost podání kasační stížnosti nelze tudíž odvozovat od data faktického předání stejnopisu usnesení stěžovatelce, jak na to stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje.

Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za situace, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již zabývat nemohl a také se jím nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu